ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 6ης Απριλίου 1995 *

Στην υπόθεση Τ-144/89,

Cockerill Sambre, πρώην Steelinter SA, εταιρία βελγικού δικαίου εγκατεστημένη στις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τους Michel Waelbroeck και Alexandre Vandencasteele, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Norbert Koch, Enrico Traversa και Julian Currall, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τη Nicole Coutrelis και τον André Coutrelis, δικηγόρους Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα, ΕΕ 1989, L 260, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, C. W. Bellamy, B. Vesterdorf, R. García-Valdecasas και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας που διεξήχθη από τις 14 έως τις 18 Ιουνίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό

1 Η παρούσα υπόθεση έχει ως αντικείμενο την απόφαση 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα, ΕΕ L 260, σ. 1, στο εξής: Απόφαση), με την οποία η Επιτροπή επέβαλε σε δεκατέσσερις παραγωγούς δομικών πλεγμάτων πρόστιμο λόγω παραβάσεως του άρθρου 85,

παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ. Το προϊόν που αποτελεί αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι τα δομικά πλέγματα. Πρόκειται για προκατασκευασμένο οπλισμό σκυροδέματος αποτελούμενο από χαλυβδοσύρματα ψυχρής ελάσεως, λεία ή με ραβδώσεις, τα οποία έχουν συγκολληθεί σημειακά στα σημεία επαφής τους σχηματίζοντας εσχάρα. Τα δομικά πλέγματα χρησιμοποιούνται σε όλους σχεδόν τους τομείς κατασκευών με οπλισμένο σκυρόδεμα.

2 Από το 1980 ορισμένες συμπράξεις και εναρμονισμένες πρακτικές, που έδωσαν λαβή στην έκδοση της Αποφάσεως, αναπτύχθηκαν στον τομέα αυτό στη γερμανική και τη γαλλική αγορά, καθώς και στην αγορά της Benelux.

3 Για τη γερμανική αγορά, η Bundeskartellamt (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Συμπράξεων) επέτρεψε, στις 31 Μαΐου 1983, τη σύσταση καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως από τους Γερμανούς παραγωγούς δομικών πλεγμάτων, καρτέλ το οποίο, αφού παρατάθηκε μία φορά, διαλύθηκε το 1988. Το καρτέλ είχε ως σκοπό τη μείωση της δυναμικότητας και προέβλεπε επίσης ποσοστώσεις παραδόσεως και ρύθμιση των τιμών που, ωστόσο, δεν εγκρίθηκαν παρά μόνον για τα δύο πρώτα έτη της εφαρμογής του (παράγραφοι 126 και 127 της Αποφάσεως).

4 Η γαλλική επιτροπή ανταγωνισμού εξέδωσε, στις 20 Ιουνίου 1985, γνωμοδότηση σχετικά με την κατάσταση του ανταγωνισμού στη γαλλική αγορά δομικών πλεγμάτων, γνωμοδότηση την οποία ακολούθησε η απόφαση 85-6 DC, της 3ης Σεπτεμβρίου 1985, του Γάλλου Υπουργού Εθνικής Οικονομίας, Οικονομικών και Προϋπολογισμού, με την οποία επιβλήθηκαν πρόστιμα σε διάφορες γαλλικές εταιρίες επειδή ανέπτυξαν δραστηριότητες και πρακτικές που είχαν ως σκοπό και ως αποτέλεσμα τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού και την παρεμπόδιση της κανονικής λειτουργίας της αγοράς κατά την περίοδο μεταξύ 1982 και 1984.

5 Στις 6 και 7 Νοεμβρίου 1985, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), υπάλληλοι της Επιτροπής διενήργησαν ελέγ-

χους — συγχρόνως και χωρίς προειδοποίηση — στα γραφεία επτά επιχειρήσεων και δύο ενώσεων επιχειρήσεων, ήτοι των: Tréfilunion SA, Sotralentz SA, Tréfilarbed Luxembourg-Saarbrücken SARL, Ferriere Nord SpA (Pittini), Baustahlgewebe GmbH (BStG), Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (Thibodraad), NV Bekaert, Syndicat national du tréfilage d'acier (STA) και Fachverband Betonstahlmatten eV. Στις 4 και 5 Δεκεμβρίου 1985 οι υπάλληλοι διενήργησαν άλλους ελέγχους στα γραφεία των επιχειρήσεων ILRO SpA, G. B. Martinelli, NV Usines Gustave Boël (afdeling Trébos), Tréfileries de Fontaine-l'Évêque (TFE), Frère-Bourgeois Commerciale SA (FBC), Van Merksteijn Staalbouw BV και ZND Bouwstaal BV.

6 Τα ανευρεθέντα στοιχεία στο πλαίσιο των ελέγχων αυτών, καθώς και οι ληφθείσες πληροφορίες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 του κανονισμού 17, οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι, μεταξύ 1980 και 1985, οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί είχαν παραβεί το άρθρο 85 της Συνθήκης με σειρά συμφωνιών ή εναρμονισμένων πρακτικών ως προς τις ποσοστώσεις παραδόσεως και ως προς τις τιμές των δομικών πλεγμάτων. Η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και στις 12 Μαρτίου 1987 κοινοποιήθηκαν οι αιτιάσεις στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις οι οποίες απάντησαν στις αιτιάσεις αυτές. Στις 23 και 24 Νοεμβρίου 1987 πραγματοποιήθηκε ακρόαση των εκπροσώπων των επιχειρήσεων.

7 Μετά το πέρας της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την Απόφαση. Κατά την Απόφαση (παράγραφος 22), οι περιορισμοί του ανταγωνισμού συνίσταντο σε σειρά συμφωνιών και/ή εναρμονισμένων πρακτικών οι οποίες είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών και/ή των ποσοστώσεων των πωλήσεων, καθώς και την κατανομή των αγορών δομικών πλεγμάτων. Οι συμπράξεις αυτές, κατά την Απόφαση, αφορούσαν διάφορες επιμέρους αγορές (γαλλική αγορά, γερμανική αγορά, αγορά της Benelux), επηρέαζαν όμως το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών καθόσον στις συμπράξεις αυτές συμμετείχαν επιχειρήσεις εγκατεστημένες σε διαφορετικά κράτη μέλη. Κατά την Απόφαση, «στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν πρόκειται τόσο για μια συνολική σύμπραξη μεταξύ όλων των κατασκευαστών από όλα τα κράτη μέλη, όσο για ένα σύνολο περισσοτέρων συμπράξεων με εν μέρει εναλλασσόμενους συμμετέχοντες. Πάντως, το εν λόγω σύνολο συμπράξεων είχε ως αποτέλεσμα τη ρύθμιση σε μεγάλο βαθμό σημαντικού τμήματος της κοινής αγοράς, μέσω της ρυθμίσεως των επιμέρους αγορών».

8 Η Απόφαση έχει το ακόλουθο διατακτικό:

«Άρθρο 1

Οι επιχειρήσεις Tréfilunion SA, Société métallurgique de Normandie (SMN), CCG (TECNOR), Société de treillis et panneaux soudés (STPS), Sotralentz SA, Tréfilarbed SA ή Tréfilarbed Luxembourg-Saarbrücken SARL, Tréfileries de Fontaine-l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale SA (σήμερα Steelinter SA), NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos, Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (σήμερα Thibo Bouwstaal BV), Van Merksteijn Staalbouw BV, ZND Bouwstaal BV, Baustahlgewebe GmbH, ILRO SpA, Ferriere Nord SpA (Pittini) και G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA παρέβησαν το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, συμμετέχοντας, σε μία ή περισσότερες περιπτώσεις, κατά το χρονικό διάστημα από 27 Μαΐου 1980 έως 5 Νοεμβρίου 1985, σε μία ή περισσότερες συμφωνίες ή/και εναρμονισμένες πρακτικές (συμπράξεις), οι οποίες συνίσταντο στον καθορισμό τιμών πωλήσεων, στον περιορισμό των πωλήσεων, στην κατανομή των αγορών όπως επίσης σε μέτρα για την εφαρμογή και τον έλεγχο αυτών των συμπράξεων.

Άρθρο 2

Οι επιχειρήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1, εφόσον συνεχίζουν να δρουν στον τομέα δομικών πλεγμάτων στην ΕΟΚ, υποχρεούνται να παύσουν αμελλητί τις διαπιστωθείσες παραβάσεις (στην περίπτωση που δεν το έχουν πράξει ήδη) και να απέχουν στο μέλλον, όσον αφορά τις δραστηριότητές τους στον τομέα των δομικών πλεγμάτων, από όλες τις συμφωνίες ή/και εναρμονισμένες πρακτικές που έχουν τον ίδιο ή παρόμοιο στόχο ή αποτέλεσμα.

Άρθρο 3

Κατά των ακολούθων επιχειρήσεων επιβάλλονται, λόγω των διαπιστωθεισών στο άρθρο 1 παραβάσεων, τα κάτωθι πρόστιμα:

1) Tréfilunion SA (TU): πρόστιμο 1 375 000 ECU·

2) Société métallurgique de Normandie (SMN): πρόστιμο 50 000 ECU·

3) Société des treillis et panneaux soudés (STPS): πρόστιμο 150 000 ECU·

4) Sotralentz SA: πρόστιμο 228 000 ECU·

5) Tréfilarbed Luxembourg-Saarbrücken SARL: πρόστιμο 1 143 000 ECU·

6) Steelinter SA: πρόστιμο 315 000 ECU·

7) NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos: πρόστιμο 550 000 ECU·

8) Thibo Bouwstaal BV: πρόστιμο 420 000 ECU·

9) Van Merksteijn Staalbouw BV: πρόστιμο 375 000 ECU·

10) ZND Bouwstaal BV: πρόστιμο 42 000 ECU·

11) Baustahlgewebe GmbH (BStG): πρόστιμο 4 500 000 ECU·

12) ILRO SpA: πρόστιμο 13 000 ECU·

13) Ferriere Nord SpA (Pittini): πρόστιμο 320 000 ECU·

14) G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA: πρόστιμο 20 000 ECU.

(...)»

9 Κατά την Απόφαση (παράγραφοι 14 και 195, στοιχείο ε'), η εταιρία Tréfileries de Fontaine-l'Éveque (TFE) είναι μονάδα παραγωγής ανήκουσα στον όμιλο Cockerill Sambre, στον οποίο ανήκει επίσης η επιχείρηση Frères-Bourgeois Commerciale SA (FBC), η οποία εμπορεύεται τα δομικά πλέγματα που κατασκευάζει η TFE. Με την Απόφαση προστίθεται ότι, από 1ης Απριλίου 1986, η FBC μετέβαλε την επωνυμία της σε Steelinter SA, εταιρία η οποία άσκησε την παρούσα προσφυγή. Με απόφαση της 30ής Δεκεμβρίου 1989, η Cockerill Sambre προέβη σε εκούσια διάλυση της Steelinter. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, η Cockerill Sambre δήλωσε ρητά ότι επιθυμούσε να συνεχίσει τη διαδικασία που κίνησε η Steelinter. Επομένως, η προσφεύγουσα αναφέρεται αδιακρίτως υπό την επωνυμία FBC ή TFE.

Διαδικασία

10 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Οκτωβρίου 1989, άσκησε την παρούσα προσφυγή, αποσκοπούσα στην ακύρωση της Αποφάσεως. Δέκα από τους δεκατρείς άλλους αποδέκτες της αποφάσεως αυτής άσκησαν επίσης προσφυγή.

11 Με διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, το Δικαστήριο διαβίβασε την υπόθεση αυτή, καθώς και τις άλλες δέκα υποθέσεις, στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1). Οι προσφυγές αυτές έχουν αριθμό πρωτοκόλλου Τ-141/89 έως Τ-145/89 και Τ-147/89 έως Τ-152/89.

12 Με διάταξη της 13ης Οκτωβρίου 1992, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεκδικάσει λόγω συναφείας τις προαναφερθείσες υποθέσεις προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.

13 Με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου μεταξύ 22ας Απριλίου και 7ης Μαΐου 1993, οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

14 Ενόψει των απαντήσεων στις ερωτήσεις αυτές και κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

15 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη από τις 14 έως τις 18 Ιουνίου 1993.

Αιτήματα των διαδίκων

16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

κυρίως:

— να ακυρώσει την Απόφαση και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·

επικουρικώς:

— να ακυρώσει το άρθρο 3 της Αποφάσεως καθόσον επιβάλλει στην προσφεύγουσα πρόστιμο 315 000 ECU ή, τουλάχιστον, να μειώσει το πρόστιμο σε συμβολικό ποσό και, εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει ως αβάσιμη την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

18 Η προσφεύγουσα προβάλλει, ουσιαστικά, δύο λόγους προς στήριξη της προσφυγής της. Ο πρώτος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και ο δεύτερος από την παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1 της Συνθήκης: Η απόδειξη των συμπράξεων

I — *Επί της γαλλικής αγοράς*

A — *Για την περίοδο 1981-1982*

Προσβαλλόμενη πράξη

19 Με την Απόφαση (παράγραφοι 23 έως 50 και παράγραφος 159) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι μετείχε, μεταξύ Απριλίου 1981 και Μαρτίου 1982, σε μια πρώτη δέσμη συμπράξεων στη γαλλική αγορά. Στις συμπράξεις αυτές εμπλέκονταν, αφενός, οι Γάλλοι παραγωγοί (Tréfilunion, STPS, SMN, CCG και Sotralentz) και, αφετέρου, οι αλλοδαποί παραγωγοί που ασκούσαν δραστηριότητα στη γαλλική αγορά (ILRO, Ferriere Nord, Martinelli, Boël/Trébos, TFE, FBC και Tréfilarbed). Οι συμπράξεις αυτές είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών και των ποσοστώσεων, με σκοπό να μειωθούν οι εισαγωγές δομικών πλεγμάτων στη Γαλλία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η συμμετοχή της στις συναντήσεις ή σε ενδεχόμενες συμφωνίες δεν αποδείχθηκε από την Επιτροπή. Προβάλλει ότι δεν είχε κανένα συμφέρον να συμμετάσχει σε συμφωνία κατανομής της γαλλικής αγοράς καθόσον οι εγκαταστάσεις παραγωγής δεν ήσαν προσαρμοσμένες στις γαλλικές προδιαγραφές και μόνο κατά το 1982, χάρη στη σημαντική αύξηση των τιμών στη Γαλλία που της επέτρεπαν να καταστεί ανταγωνιστική παρά το

απρόσφορο των εγκαταστάσεών της, κατόρθωσε να αναπτύξει τις πωλήσεις της στη Γαλλία.

21 Προβάλλει ότι, το γεγονός ότι της χορηγήθηκε εν αγνοία της ποσόστωση με σημείωμα της 23ης Οκτωβρίου 1981 [παράρτημα (παρτ.) 1 της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων (κοιν. αιτ.), παράγραφος 48 της Αποφάσεως] στερείται αποδεικτικής αξίας κατά το μέτρο που μια συμφωνία ποσοστώσεων επιβάλλει, για την πρακτική της εφαρμογή, τη χορήγηση μιας κατ' αποκοπή ποσοστώσεως ακόμη και στις επιχειρήσεις που δεν συμμετέχουν στη συμφωνία. Εξάλλου, αμφισβητεί την αποδεικτική αξία του εγγράφου, διότι αυτό προέρχεται από τρίτη επιχείρηση. Τέλος, υποστηρίζει ότι η ποσόστωση που της χορηγήθηκε ουδόλως αντικατόπτριζε την οικονομική πραγματικότητα καθόσον, όπως προκύπτει από το εν λόγω έγγραφο, οι παραδόσεις της υπολείπονται κατά πολύ της αναφερθείσας ποσοστώσεως (58 τόνοι αντί 4 000).

22 Εξάλλου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι δεν μπορεί να λαμβάνεται ως επιβαρυντικό στοιχείο εις βάρος της, από την Επιτροπή, χειρόγραφο σημείωμα σχετικό με τη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι την 1η Απριλίου 1981 (παρτ. 25 κοιν. αιτ.), διότι η παράγραφος 49 της Αποφάσεως, που αναφέρεται στη συνάντηση, αρχίζει με τις λέξεις: «Όσον αφορά τα εργοστάσια Gustave Boël (...).» Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, επιπλέον, το σημείωμα αυτό δεν αναφέρεται ρητά σ' αυτήν την ίδια, αλλά στο «Charleroi» και αν υποτεθεί ότι είναι δυνατό να εξομοιωθεί προς το «Charleroi», το εν λόγω σημείωμα δεν αποδεικνύει την πραγματοποίηση της συναρτήσεως, το αντικείμενό της, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε σ' αυτήν, ούτε ότι υιοθετήθηκε οποιαδήποτε συμφωνία. Τέλος, παρατηρεί ότι στο σημείωμα αναφέρεται ότι η «ήδη διαπραγματευθείσα» ποσότητα για τους Βέλγους παραγωγούς ήταν 8 000 τόνοι και ότι, επομένως, δεν υπήρχε κανένας λόγος να συζητηθούν οι ποσοστώσεις αν η συμφωνία υπήρχε ήδη.

23 Η Επιτροπή απαντά ότι η ποσόστωση των 4 000 τόνων που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα δεν είναι «εικονική» ποσόστωση χορηγηθείσα μονομερώς in

abstracto απλώς για λογιστικές καθαρά ανάγκες και ότι από το σημείωμα της 23ης Οκτωβρίου 1981 προκύπτει ότι το μερίδιο των Βέλγων παραγωγών σαφώς περιλαμβανόταν «στις τελευταίες διευθετήσεις».

24 Όσον αφορά την παράγραφο 49 της Αποφάσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι το γεγονός ότι αρχίζει με μνεία άλλης επιχειρήσεως μπορεί να θεωρηθεί ως έλλειψη τεχνικής στη σύνταξη, αλλά η έλλειψη αυτή δεν εμποδίζει να χρησιμοποιηθεί κατά της προσφεύγουσας, όπως και το σημείωμα που μνημονεύεται στην παράγραφο αυτή. Η Επιτροπή παρατηρεί επίσης ότι η εξομοίωση του «Charleroi» προς την προσφεύγουσα είναι προφανής διότι αυτή έχει την έδρα της στο Charleroi και, στην καθομιλουμένη, είναι σύνηθες να ταυτίζεται μια επιχείρηση με την τοποθεσία όπου είναι εγκατεστημένη. Τέλος, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το γεγονός ότι οι ποσοστώσεις αναφέρονται ως ήδη διαπραγματευθείσες δεν αναιρεί το ότι όπως η συνάντηση αφορούσε άλλες πλευρές, όπως τις πρακτικές λεπτομέρειες λειτουργίας ή την κατανομή των ποσοστώσεων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

25 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι τα έγγραφα που επικαλείται η Επιτροπή επιτρέπουν να αποδειχθεί ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε στις συμπράξεις στη γαλλική αγορά το 1981 και το 1982. Συγκεκριμένα, προκύπτει από το σημείωμα της Ferriere Nord (παρτ. 25 κοιν. αιτ., παράγραφος 49 της Αποφάσεως), σχετικά με τη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι την 1η Απριλίου 1981 μεταξύ των Γάλλων, των Ιταλών και των Βέλγων παραγωγών, ότι κατά τη χρονική αυτή στιγμή ποσότητα 8 000 τόνων είχε «συμφωνηθεί» για τους Βέλγους παραγωγούς. Όσον αφορά τη χρήση του εγγράφου αυτού, από την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη γενομένη εξομοίωση μεταξύ «Charleroi» και της ίδιας. Πράγματι, στην καθομιλουμένη, είναι σύνηθες να αναφέρεται ένα νομικό πρόσωπο ή ένας θεσμός με το όνομα της τοποθεσίας όπου έχει την έδρα του ή το κτίριο όπου στεγάζεται. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να διατείνεται ότι η παράγραφος 49 της Αποφάσεως και το αναφερόμενο σ' αυτήν έγγραφο δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν εις βάρος της. Συγκεκριμένα, έστω και αν η διατύπωση της Αποφάσεως δεν είναι η καταλληλότερη, πρέπει να υπομνησθεί ότι το σημείωμα αυτό κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα, πράγμα που συνεπάγεται ότι η Επιτροπή το χρησιμοποίησε ως αποδεικτικό στοιχείο κατά της προσφεύγουσας. Τέλος, όσον αφορά το περιεχόμενο των λέξεων «συμφωνηθεί ήδη», πρέπει να υπογραμμισθεί, όπως

καλώς έπραξε η Επιτροπή, ότι συνάντηση του είδους αυτού μπορεί να έχει ποικίλους σκοπούς, εκτός από τη διαπραγμάτευση των ποσοστώσεων και, ως εκ τούτου, το συμπέρασμα που συνήγαγε η προσφεύγουσα, ότι δηλαδή δεν υπήρχε λόγος να συζητηθούν οι ποσοστώσεις, δεν ασκεί επιρροή.

26 Άλλο σημείωμα με ημερομηνία 23 Οκτωβρίου 1981, της Tréfilunion (παρτ. 1 κοιν. αιτ., παράγραφοι 46 και 48 της Αποφάσεως), δείχνει άλλωστε ότι, σύμφωνα με τις «πρόσφατες συμφωνίες», η ποσόστωση του άλλου Βέλγου παραγωγού ήταν 4 000 τόνοι.

27 Επομένως, καλώς η Επιτροπή συνήγαγε από τα έγγραφα αυτά ότι στην προσφεύγουσα χορηγήθηκε ποσόστωση 4 000 τόνων κατά τις συναφθείσες συμφωνίες, για τις οποίες η Tréfilarbed παραπονείται, σύμφωνα με το δεύτερο έγγραφο, ότι μ' αυτές επιφυλάσσεται «πολύ μεγάλο μερίδιο στους Ιταλούς και Βέλγους παραγωγούς».

28 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από το ότι οι παραδόσεις της προσφεύγουσας υπολείπονταν κατά πολύ από τη φερόμενη ποσόστωσή της, παρατηρείται ότι η ποσόστωση συνεπάγεται την απαγόρευση παραδόσεως ορισμένων ποσοτήτων και όχι την υποχρέωση παραδόσεως των ποσοτήτων αυτών. Γι' αυτό, είναι δυνατή η διαπραγμάτευση μιας ποσοστώσεως με την ελπίδα ότι θα καταστεί δυνατή η εξάντλησή της χωρίς, όμως, αυτό να επιτευχθεί λόγω των περιστάσεων. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι η προσφεύγουσα δήλωσε ότι δεν είχε κανένα συμφέρον να συμμετάσχει στις συμφωνίες για τη γαλλική αγορά, ομολόγησε ότι η σημαντική αύξηση των τιμών τής επέτρεψε να αυξήσει τις πωλήσεις της καθόσον, με τις τιμές αυτές, κατέστη ανταγωνιστική. Αυτό δείχνει, αφενός, το συμφέρον που είχε η προσφεύγουσα να συμμετάσχει σε σύμπραξη και εξηγεί, αφετέρου, τον λόγο για τον οποίο δεν κατόρθωσε να εξαντλήσει την ποσόστωση την οποία είχε διαπραγματευθεί με την ελπίδα ότι η αύξηση των τιμών θα της επέτρεπαν να καταστεί ανταγωνιστική και να εξαντλήσει την ποσόστωση.

29 Εν όψει των προεκτεθέντων, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις οι οποίες είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό τιμών και ποσοστώσεων στη γαλλική αγορά κατά την περίοδο 1981-1982.

30 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

Β — *Για την περίοδο 1983-1984*

Προσβαλλόμενη πράξη

31 Με την Απόφαση (παράγραφοι 51 έως 76 και 160) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι μετείχε σε δεύτερη δέσμη συμπράξεων στην οποία εμπλέκονταν, αφενός, οι Γάλλοι παραγωγοί (Tréfilunion, STPS, SMN, CCG, και Sotralentz) και, αφετέρου, οι αλλοδαποί παραγωγοί που ασκούσαν δραστηριότητα στη γαλλική αγορά (ILRO, Ferriere Nord, Martinelli, Boël/Trébos, TFE, FBC και Tréfilarbed). Οι συμπράξεις αυτές είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών και των ποσοστώσεων για να μειωθούν οι εισαγωγές δομικών πλεγμάτων στη Γαλλία. Αυτή η δέσμη συμπράξεων πραγματοποιήθηκε μεταξύ των αρχών του 1983 και του τέλους του 1984 και έλαβε τυπική μορφή με την υιοθέτηση, τον Οκτώβριο του 1983, ενός protocole d'accord που συνήφθη για την περίοδο μεταξύ 1ης Ιουλίου 1983 και 31ης Δεκεμβρίου 1984. Στο πρωτόκολλο αυτό καταγράφηκαν τα αποτελέσματα των διαφόρων διαπραγματεύσεων μεταξύ των Γάλλων, Ιταλών και των Βέλγων παραγωγών και της Arbed σχετικά με τις ποσοστώσεις και τις τιμές που πρέπει να εφαρμόζονται στη γαλλική αγορά και καθορίστηκαν οι ποσοστώσεις του Βελγίου, της Ιταλίας και της Γερμανίας σε 13,95 % της καταναλώσεως στη γαλλική αγορά «στα πλαίσια μιας συμβάσεως που συνάφθηκε μεταξύ αυτών των παραγωγών και των Γάλλων παραγωγών». Η προσφεύγουσα δεν τήρησε τις συμπράξεις αυτές μετά τον Ιούνιο του 1984 (παράγραφος 76 της Αποφάσεως).

Επιχειρήματα των διαδίκων

32 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν είχε συμμετάσχει καθόλου σε συμφωνίες οι οποίες ίσχυσαν ίσως στη γαλλική αγορά κατά το 1983-1984.

33 Προβάλλει ότι το από 24 Μαΐου 1983 τηλετύπημα, που μνημονεύεται στην παράγραφο 55 της Αποφάσεως, δεν της κοινοποιήθηκε και, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί εναντίον της. Προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, το έγγραφο αυτό αποδεικνύει όχι την ύπαρξη συμφωνίας, αλλά την έλλειψη συμφωνίας καθόσον διευκρινίζει ότι «η συμφωνία θεωρείται ως ουσιαστικά επιτευχθείσα», πράγμα που δεν σημαίνει επιτευχθείσα.

34 Σχετικά με το πρωτόκολλο συμφωνίας του Οκτωβρίου 1983, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι δεν περιέχει συμφωνίες, αλλά πίνακα συμφωνιών που πρέπει να επιτευχθούν. Δεν υπάρχει καμιά απόδειξη ως προς την ύπαρξη της συμβάσεως που προβλέπει το εν λόγω πρωτόκολλο και ακόμη λιγότερο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε μια τέτοια σύμβαση.

35 Εξάλλου, όσον αφορά τα έγγραφα στα οποία περιέχονται οι στατιστικές παραδόσεών της και τα μερίδιά της στην αγορά (παρτ. 41 και 42 κοιν. αιτ., παράγραφος 62 της Αποφάσεως), η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ουδόλως αποδεικνύουν τη συμμετοχή της στο πρωτόκολλο συμφωνίας. Προβάλλει ότι, ανιδιοτελώς, είχε δώσει στην Association technique pour le développement de l'emploi du treillis soudé (ένωση για την προώθηση της χρήσεως των δομικών πλεγμάτων, στο εξής: ADETS), τα στοιχεία των εξαγωγών της προς τη Γαλλία, για στατιστικούς σκοπούς. Παρατηρεί ότι οι πίνακες αυτοί περιλαμβάνουν στήλες σχετικές με τις κυρώσεις και τις μεταφορές, εντός ενός ορίου 15 % μη εξαντλήσεως των ποσοστώσεων από μια περίοδο σε άλλη, όμως στις στήλες αυτές δεν περιλαμβάνεται η προσφεύγουσα, πράγμα που αποδεικνύει ότι δεν είχε ποσόστωση.

36 Τέλος, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, με τη γνωμοδότησή της, η Γαλλική Επιτροπή Ανταγωνισμού κατέληξε στο συμπέρασμα, ενώ είχε στην κατοχή της το πρωτόκολλο συμφωνίας, ότι οι αλλοδαποί παραγωγοί αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στις συμφωνίες αυτές.

37 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η απόδειξη συμμετοχής της προσφεύγουσας στις συμπράξεις του 1983-1984 προκύπτει από τον συνδυασμό πολλών εγγράφων που μνημονεύονται στην Απόφαση. Πρόκειται κατ' αρχάς, για το τηλετύπημα της 24ης Μαΐου 1983, σχετικά με το οποίο η Επιτροπή απαντά στην προσφεύγουσα ότι ελάχιστα ενδιαφέρει η ακριβής ημερομηνία κατά την οποία οι Βέλγοι παραγωγοί συμφώνησαν ως προς το ύψος της δικής τους ποσοστώσεως. Το τηλετύπημα αυτό συνιστά την απόδειξη ότι οι Βέλγοι παραγωγοί είχαν συμμε-

τάσχει στις συζητήσεις και, ως εκ τούτου, στη σύμπραξη κατανομής της γαλλικής αγοράς. Πρόκειται, δεύτερον, για το πρωτόκολλο συμφωνίας του Οκτωβρίου 1983 του οποίου το προοίμιο, όπως τονίζει η Επιτροπή, σκοπεί ρητά τη ρύθμιση των βελγικών, ιταλικών και γερμανικών εισαγωγών. Τρίτον, πρόκειται για τους πίνακες της ADETS, για τους οποίους η Επιτροπή προβάλλει ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας σχετικά με την κάλυψη των υπερβάσεων/καθυστερήσεων είναι αβάσιμη, διότι ο κανόνας του 15 % που επικαλείται η προσφεύγουσα εφαρμοζόταν μόνο στις γαλλικές επιχειρήσεις και την Arbed (δηλαδή στους υπογράφοντες το πρωτόκολλο). Αυτό δεν σημαίνει ότι οι «αλλοδαπές» επιχειρήσεις δεν συμμετείχαν στη σύμβαση με τους Γάλλους επαγγελματίες, κατά το μέτρο που οι «αλλοδαποί» συμμετείχαν στη χωριστή σύμβαση την οποία μνημονεύει το πρωτόκολλο. Το ίδιο ισχύει και για τον υπολογισμό των κυρώσεων. Επιπλέον, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα τήρησε τη συμφωνία καθόσον ο μέσος όρος των παραδόσεων που πραγματοποίησε κατά την περίοδο Ιανουαρίου-Απριλίου 1984 ανέρχεται σε 1,0025 % της αγοράς, πράγμα που πλησιάζει την ποσόστωσή της η οποία ανερχόταν σε 1,09 %.

38 Τέλος, όσον αφορά τη γνωμοδότηση της Γαλλικής Επιτροπής Ανταγωνισμού, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η πρώτη διέθετε μόνο το πρωτόκολλο συμφωνίας, ενώ η ίδια είχε στη διάθεσή της άλλα στοιχεία που της επέτρεπαν να αποδείξει την παράβαση. Επιπροσθέτως, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν δεσμεύεται από τα συμπεράσματα των εθνικών αρχών, ιδίως όσον αφορά τις αλλοδαπές επιχειρήσεις.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

39 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι με την Απόφαση προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε στο σύνολο των συμπράξεων που συγκροτήθηκαν στη γαλλική αγορά (παράγραφος 51) οι οποίες είχαν προετοιμαστεί κατά τη διάρκεια του πρώτου εξαμήνου του έτους 1983 και κατέληξαν στο protocole d'accord όπου συνοψίζονται τα αποτελέσματα των διαφόρων αυτών διαπραγματεύσεων (παράγραφος 60). Κατά την Απόφαση (παράγραφος 60, στοιχείο γ'), «η βελγική συμμετοχή προκύπτει από το ίδιο το protocole d'accord», ενώ η ποσόστωση που χορηγήθηκε στην FBC προκύπτει από τα έγγραφα που καταρτίστηκαν για τις

μηνιαίες και αθροιστικές συγκρίσεις μεταξύ των ποσοστώσεων και των πραγματικών παραδόσεων (παράγραφος 62). Στην Απόφαση αναφέρεται ότι, τον Μάιο και Ιούνιο του 1984, οι βελγικές εταιρίες άρχισαν να υπερβαίνουν τις ποσοστώσεις τους, υπολογιζόμενες αθροιστικώς (παράγραφος 73), για να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η FBC και οι άλλες εταιρίες δεν τήρησαν τις συμπράξεις μετά τον Ιούνιο του 1984 (παράγραφος 76).

40 Παρατηρείται εκ προοιμίου ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει κανένα αποδεικτικό στοιχείο για τη συμμετοχή της FBC στις συζητήσεις κατά το έτος 1983. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα δεν ήταν παρούσα στη συνάντηση του Μιλάνου στις 23 Φεβρουαρίου 1983, κατά την οποία έγιναν οι συζητήσεις αυτές (παρτ. 27 και 29 κοιν. αιτ., παράγραφος 53 της Αποφάσεως). Εξάλλου, το από 24 Μαΐου 1983 τηλετύπημα του Chopin de Janvry, εκπροσώπου της Sacilor, σχετικά με τη συνάντηση της 19ης Μαΐου (παρτ. 30 κοιν. αιτ., παράγραφος 55 της Αποφάσεως), δεν απευθύνθηκε στην προσφεύγουσα και, επομένως, δεν μπορεί να ληφθεί ως στοιχείο εις βάρος της.

41 Προέχει, ωστόσο, να εξακριβωθεί αν η συμμετοχή της FBC μπορεί να συναχθεί από μεταγενέστερα έγγραφα. Συναφώς, παρατηρείται ότι η Επιτροπή προσκόμισε δύο είδη εγγράφων για να αποδείξει τη συμμετοχή της FBC στις συμπράξεις περί ποσοστώσεων που συγκροτήθηκαν στη γαλλική αγορά για την περίοδο 1983-1984. Πρόκειται, αφενός, για το έγγραφο με τίτλο «protocole d'accord "Treillis soudé"», της 14ης Οκτωβρίου 1983 και, αφετέρου, για μια σειρά πινάκων όπου διαλαμβάνονται για τους μήνες Ιανουάριο, Φεβρουάριο, Μάρτιο, Μάιο και Ιούνιο του 1984 οι πωλήσεις των διαφόρων παραγωγών στη γαλλική αγορά και το μερίδιό τους στην αγορά αυτή και συγκρίνονται οι πωλήσεις αυτές με τα «ποσοστά αναφοράς».

42 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι με τις αιτιολογικές σκέψεις του protocole d'accord τονίζεται η ανάγκη «περιορισμού και ρυθμίσεως των βελγικών, ιταλικών και γερμανικών εισαγωγών (εκτός Tréfilarbed) καθορίζοντάς τις σε 13,95 % της καταναλώσεως στην αγορά, στο πλαίσιο συμβάσεως που συνήφθη μεταξύ αυτών των παραγωγών και των Γάλλων κατασκευαστών» και ότι ο αριθμός αυτός αντιστοιχεί πλήρως προς τα «ποσοστά αναφοράς» που χορηγήθηκαν, κατά τους πίνακες, στους Βέλγους και Ιταλούς παραγωγούς.

43 Αυτή η πλήρης αντιστοιχία καθίσταται ακόμη περισσότερο έκδηλη αν ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε ενεργά στην επεξεργασία των πινάκων αυτών. Συγκεκριμένα, η Tréfilunion είχε στη διάθεσή της, τον Ιανουάριο του 1984, τα στοιχεία των μηνιαίων πωλήσεων της προσφεύγουσας στη Γαλλία από τον Ιούλιο του 1983, καθόσον τα στοιχεία αυτά επαναλαμβάνονται στα αθροιστικά στοιχεία των πωλήσεών της στον πίνακα του Ιανουαρίου 1984 (παρτ. 42 κοιν. αιτ., παράγραφοι 62 επ. της Αποφάσεως). Όμως, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι τα στοιχεία που παρατίθενται στους πίνακες αντιστοιχούν σχεδόν προς τις πραγματικές της πωλήσεις, όπως αυτές προκύπτουν από τα στοιχεία που προσκόμισε κατά την προφορική διαδικασία, χωρίς να δώσει καμιά εξήγηση ως προς τον τρόπο με τον οποίο τα στοιχεία αυτά διαβιβάστηκαν στην ADETS, της οποίας δεν ήταν τότε μέλος.

44 Στα στοιχεία αυτά προστίθεται το γεγονός ότι οι πωλήσεις της προσφεύγουσας περιλαμβάνονται στη στήλη «σύνολο συμμετεχόντων» και συγκρίνονται, σε απόλυτους αριθμούς και ως μερίδιο της αγοράς, με τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στη στήλη «ποσοστά αναφοράς».

45 Τα στοιχεία αυτά επιβεβαιώνονται τελικά από το γεγονός ότι, όπως προκύπτει από τηλετύπημα της 13ης Απριλίου 1984, η προσφεύγουσα προσκλήθηκε στη συνάντηση της 15ης Μαΐου 1984, η οποία είχε ως αντικείμενο «την αποτίμηση της συνεργασίας μας, τη γενική επισκόπηση της ευρωπαϊκής αγοράς και την κατάρτιση, με βάση τις διαπιστώσεις της συναντήσεως, ενός χρονοδιαγράμματος για τις αυξήσεις τιμών, το ύψος των οποίων θα πρέπει να καθοριστεί με την αλληλοδιείσδυση των αγορών» (παρτ. 47 κοιν. αιτ., παράγραφος 67 της Αποφάσεως).

46 Όσον αφορά τη γνώμη της Γαλλικής Επιτροπής Ανταγωνισμού, το Πρωτοδικείο δεν δέχεται το επιχείρημα της προσφεύγουσας. Πρώτον, όπως ορθώς τόνισε η Επιτροπή, μπορούσε να καταλήξει στα δικά της συμπεράσματα, ανάλογα με τις αποδείξεις που είχε στη διάθεσή της, οι οποίες δεν ήσαν κατ' ανάγκη οι ίδιες με εκείνες που διέθετε η Γαλλική Επιτροπή Ανταγωνισμού· δεύτερον, η Επιτροπή δεν δεσμεύεται από τα συμπεράσματα των εθνικών αρχών, ιδίως όταν πρόκειται για αλλοδαπές επιχειρήσεις.

47 Εν όψει των προηγουμένων, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι καλώς η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα είχε συμμετάσχει στις συμπράξεις για τις ποσοστώσεις στη γαλλική αγορά έως τον Ιούνιο του 1984.

48 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

II — *Επί της αγοράς της Benelux*

49 Με την Απόφαση προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε στις συμπράξεις που αφορούσαν την αγορά της Benelux και περιλάμβαναν ειδικότερα, αφενός, τις συμπράξεις επί των ποσοστώσεων και, αφετέρου, τις συμπράξεις επί των τιμών.

A — *Οι συμπράξεις επί των ποσοστώσεων*

Προσβαλλόμενη πράξη

50 Με την Απόφαση (παράγραφοι 78, στοιχείο β', και 171) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε συμπράξεις μεταξύ, αφενός, των Γερμανών παραγωγών και, αφετέρου, των παραγωγών της Benelux (όμιλος της Breda), συνιστάμενες στην εφαρμογή ποσοτικών περιορισμών επί των γερμανικών εξαγωγών προς το Βέλγιο και τις Κάτω Χώρες, καθώς και στη γνωστοποίηση των στοιχείων των εξαγωγών ορισμένων Γερμανών παραγωγών στον βελγο-ολλανδικό όμιλο.

Επιχειρήματα των διαδίκων

51 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να της προσάπτεται ότι είχε συμμετάσχει σε «συμπράξεις επί των ποσοστώσεων μεταξύ Γερμανών παραγωγών και παραγωγών της Benelux». Παρατηρεί ότι το από 15 Δεκεμβρίου 1983 τηλετύπημα του Müller, της BStG [παρτ. 65 (β) κοιν. αιτ., παράγραφος 92 της Αποφάσεως] διατυπώνει μομφές εναντίον της επειδή πωλούσε σημαντικές ποσότητες στη Γερμανία. Παρατηρεί ότι η άποψη της Επιτροπή στηρίζεται στην υπόθεση ότι οι βελγικές και οι γερμανικές επιχειρήσεις είχαν συμφωνήσει να περιοριστούν εντός των ορίων της αγοράς τους και να περιορίσουν τις εξαγωγές τους. Η ίδια όμως η Επιτροπή αναγνώρισε ότι η TFE δεν είχε συμμετάσχει σε συμφωνία ποσοστώσεων για τη γερμανική αγορά, πράγμα άλλωστε που επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι η TFE αύξησε τις εξαγωγές της προς τη Γερμανία. Εφόσον δεν είχε συμμετάσχει σε μια τέτοια συμφωνία, η προσφεύγουσα διερωτάται πώς θα μπορούσε να επιτύχει από τους Γερμανούς παραγωγούς μείωση των εξαγωγών τους προς τη Benelux.

52 Η Επιτροπή, με το υπόμνημα αντικρούσεως, προβάλλει τα εξής: «Είναι ακριβές, όπως αναφέρει η προσφεύγουσα, ότι η Επιτροπή δεν της καταλογίζει συμμετοχή σε σύμπραξη ποσοστώσεων, ούτε στην αγορά της Benelux ούτε στη γερμανική αγορά.» Κατά την προφορική διαδικασία και εις απάντηση ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή επιβεβαίωσε την άποψη αυτή. Η Επιτροπή εξηγεί ότι, με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο, η προσφεύγουσα έκανε λόγο για τις συμπράξεις στην αγορά της Benelux, αλλά ουδόλως αναφέρθηκε στο πρόβλημα των ποσοτικών περιορισμών επί των εξαγωγών της Γερμανίας προς τη Benelux. Διευκρινίζει ότι υπήρχε συνολική συμφωνία μεταξύ του «ομίλου της Breda» και των Γερμανών παραγωγών κατά τον χρόνο συστάσεως του γερμανικού καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως. Η συμφωνία αυτή απέβλεπε στο να διασφαλίσει αμοιβαίως τη μη διατάραξη των αγορών καθώς και, αφενός, την τήρηση των τιμών του γερμανικού καρτέλ και, αφετέρου, την αμοιβαία επιτήρηση των ποσοτήτων. Η Επιτροπή επιβεβαίωσε επίσης ότι δεν είχε προσάψει στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε συμφωνία ποσοτικών περιορισμών προς τη Γερμανία, διότι δεν είχε σχετικά αποδεικτικά στοιχεία.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

53 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου η Επιτροπή ανέφερε ότι «δεν καταλόγισε στην προσφεύγουσα τη συμμετοχή της σε σύμπραξη ποσοστώσεων στην αγορά της Benelux ή στη γερμανική αγορά».

54 Παρατηρείται όμως, ότι με την Απόφαση προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι είχε συμμετάσχει σε μια τέτοια σύμπραξη (παράγραφος 171) και ότι, με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο, η προσφεύγουσα αντικρούει την αιτίαση αυτή.

55 Εκ τούτου πρέπει να συναχθεί ότι η Επιτροπή δεν επέμεινε στην αιτίαση αυτή κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου.

56 Εν πάση περιπτώσει, παρατηρείται ότι το από 15 Δεκεμβρίου 1983 τηλετύπημα, που μνημονεύεται στην παράγραφο 171 της Αποφάσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόδειξη της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην εν λόγω σύμπραξη. Τίποτε στο τηλετύπημα δεν επιτρέπει να συναχθεί αυτό το συμπέρασμα — το τυλετύπημα τείνει μάλλον να αποδείξει το αντίθετο — καθόσον σ' αυτό γίνεται λόγος για στενή συνεννόηση Boël/Trébos και όχι με την προσφεύγουσα και προσάπτεται σ' αυτήν ότι αύξησε τις εξαγωγές της προς τη Γερμανία.

57 Για τους λόγους αυτούς, πρέπει να γίνει δεκτή η αιτίαση της προσφεύγουσας και να ακυρωθεί η Απόφαση καθόσον μ' αυτή διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε στις συμπράξεις που είχαν ως αντικείμενο τον περιορισμό των γερμανικών εξαγωγών προς την Benelux.

Β — *Οι συμπράξεις επί των τιμών*

Προσβαλλόμενη πράξη

58 Με την Απόφαση (παράγραφοι 78, στοιχεία α' και β', 163 και 168) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε συμπράξεις επί των τιμών μεταξύ των κυριοτέρων παραγωγών οι οποίοι πωλούν στην αγορά της Benelux, περιλαμβανομένων και των παραγωγών οι οποίοι «δεν ανήκουν στην Benelux», και σε συμπράξεις μεταξύ των Γερμανών παραγωγών οι οποίοι εξάγουν προς την Benelux και των άλλων παραγωγών οι οποίοι πωλούν εντός της Benelux σχετικά με την τήρηση των τιμών που καθορίζονται για την αγορά της Benelux. Κατά την Απόφαση, οι συμπράξεις αυτές είχαν αποφασιστεί κατά τις συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν στην Breda και στο Bunnik (Κάτω Χώρες) μεταξύ Αυγούστου 1982 και Νοεμβρίου 1985, συναντήσεις στις οποίες είχαν συμμετάσχει (παράγραφος 168 της Αποφάσεως) τουλάχιστον οι Thibodraad, Tréfilarbed, Boël/Trébos, FBC, Van Merksteijn, ZND, Tréfilunion και, από τους Γερμανούς παραγωγούς, τουλάχιστον οι BStG. Η Απόφαση βασίζεται σε αρκετά τηλετυπήματα τα οποία απέστειλε στην Tréfilunion ο αντιπρόσωπός της στην Benelux. Τα τηλετυπήματα αυτά περιέχουν συγκεκριμένα στοιχεία για κάθε σύσκεψη [ημερομηνία, τόπο, συμμετέχοντες, απουσιάζοντες, αντικείμενο (συζήτηση επί της καταστάσεως της αγοράς, προτάσεις και αποφάσεις σχετικά με τις τιμές), καθορισμό της ημερομηνίας και του τόπου της προσεχούς συναντήσεως].

Επιχειρήματα των διαδίκων

59 Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι συμμετείχε στις συναντήσεις της Breda και του Bunnik, αλλά υποστηρίζει ότι οι συναντήσεις αυτές δεν είχαν αντιανταγωνιστικό αντικείμενο και, κατά συνέπεια, η συμμετοχή της δεν συνιστούσε παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

60 Κατά την προσφεύγουσα, οι συναντήσεις είχαν ως μόνο αντικείμενο την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των συμμετεχόντων προς καθορισμό του ιδεώδους επιπέδου των τιμών για τα δομικά πλέγματα. Μια τέτοια ανταλλαγή πληροφο-

ριών δεν είναι ικανή να επηρεάσει τον ανταγωνισμό διότι οι συζητηθείσες πληροφορίες ήσαν ήδη διαθέσιμες σε κάθε συμμετέχοντα, ο οποίος μπορούσε να συναγάγει ατομικά τα ίδια συμπεράσματα με τα συναχθέντα κατά τις συναντήσεις. Συγκεκριμένα, οι τιμές του βασικού προϊόντος, του χονδροσύρματος, και οι τιμές του ευθέως ανταγωνιστικού προϊόντος, των ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, ήσαν γνωστές εφόσον τα δύο αυτά προϊόντα, τα οποία εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ υπόκεινται στη δημοσιότητα των τιμοκαταλόγων που επιβάλλει το άρθρο 60 της Συνθήκης αυτής. Έστω και αν δεν υπάρχει καμιά ανταλλαγή πληροφοριών, η ιδεώδης τιμή των δομικών πλεγμάτων θα μπορούσε έτσι να καθοριστεί ατομικά από τους παραγωγούς.

61 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι οι τιμές που είχαν συζητηθεί κατά τις συναντήσεις δεν ήσαν υποχρεωτικές, παρέμειναν πάντοτε ενδεικτικές και ουδέποτε εφαρμόστηκαν.

62 Η Επιτροπή προβάλλει ότι οι συναντήσεις προχωρούσαν πολύ πέρα από την ανταλλαγή πληροφοριών, όπως προκύπτει από τα πρακτικά τους, μεγάλα αποσπάσματα των οποίων παρατίθενται στις παραγράφους 84 έως 111 της Αποφάσεως. Κατά την Επιτροπή, οι συναντήσεις ήσαν αφιερωμένες στον περιοδικό καθορισμό των κατωτάτων τιμών. Το γεγονός ότι οι τιμές αυτές δεν τηρούνταν πάντοτε στην πράξη δεν επιδρά στον χαρακτηρισμό των συναντήσεων αυτών. Πρόκειται για σύμπραξη επί των τιμών, απαγορευόμενη καθαυτό από το άρθρο 85 της Συνθήκης λόγω του αντικειμένου της.

63 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι το αντικείμενο της φερόμενης ανταλλαγής πληροφοριών που γινόταν κατά τις συναντήσεις αυτές, όπως αναφέρεται από την προσφεύγουσα, αντιστοιχεί επακριβώς σ' αυτό που το Δικαστήριο θεώρησε ως απαγορευόμενο από το άρθρο 85 της Συνθήκης, δηλαδή «να αποκλειστεί εκ των προτέρων η αμφιβολία σχετικά με τη μελλοντική συμπεριφορά των ανταγωνιστών» (απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507).

64 Τέλος, η Επιτροπή προβάλλει ότι, μολονότι είναι αληθές ότι το περιθώριο ανταγωνισμού επί της τιμής των δομικών πλεγμάτων ήταν περιορισμένο, ωστόσο αυτό υπήρχε, δεν ήταν αμελητέο και δεν μπορούσε να νοθευτεί με συμπράξεις μεταξύ επιχειρήσεων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

65 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι προκύπτει σαφώς από πολλά έγγραφα που παρατίθενται στις παραγράφους 84 έως 112 της Αποφάσεως ότι οι συναντήσεις στις οποίες συμμετείχε η προσφεύγουσα είχαν αντιανταγωνιστικό αντικείμενο.

66 Συγκεκριμένα, αντίθετα από ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν είναι ακριβές ότι οι συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν στην Breda και το Bunnik είχαν ως μόνο αντικείμενο την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των συμμετεχόντων προς καθορισμό του ιδεώδους επιπέδου των τιμών για τα δομικά πλέγματα. Αντιθέτως, τα πρακτικά των συναντήσεων αυτών, τα οποία παρατίθενται σε αρκετά τηλετύπηματα τα οποία απέστειλε η Tréfilunion μέσω του εκπροσώπου της στην Benelux (παράγραφοι 84 έως 111 της Αποφάσεως), καταδεικνύουν κατά τρόπο προφανή ότι οι συναντήσεις είχαν ως αντικείμενο, μεταξύ άλλων, τις συζητήσεις επί της καταστάσεως της αγοράς, καθώς και προτάσεις και αποφάσεις σχετικά με τις τιμές των διαφόρων τύπων δομικών πλεγμάτων, τιμές οι οποίες χαρακτηρίζονταν ως κατώτατες τιμές που έπρεπε να τηρούνται.

67 Το ότι οι τιμές τηρήθηκαν ή δεν τηρήθηκαν ή το ότι η τιμή των δομικών πλεγμάτων επηρεάστηκε από την τιμή του χονδροσύρματος και του ανταγωνιστικού προϊόντος, των ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, δεν αναιρεί το αντιανταγωνιστικό αντικείμενο των συναντήσεων αυτών. Πράγματι, αφενός, για την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, η εκτίμηση των συγκεκριμένων αποτελεσμάτων των συμπράξεων παρέλκει όταν προκύπτει, όπως στην περίπτωση των συμφωνιών που διαπιστώνονται με την Απόφαση, ότι αυτές έχουν ως αντικείμενο την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 1990, C-277/87, Sandoz Prodotti Farmaceutici κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-45). Αφετέρου, μολονότι είναι αληθές, όπως παρατηρεί η προσφεύγουσα, ότι η τιμή των δομικών πλεγμάτων εξαρτάται ευρέως από την τιμή του χονδροσύρματος, ωστόσο απ' αυτό δεν προκύπτει ότι αποκλείεται κάθε δυνατότητα αποτελεσματικού ανταγωνισμού σ' αυτόν τον τομέα. Πράγματι, εξακολουθούσε να υπάρχει για τους παραγωγούς αρκετό περιθώριο κέρδους που να επιτρέπει τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό στην αγορά. Κατά συνέπεια, οι συμπράξεις είχαν αισθητό αποτέλεσμα επί του ανταγωνισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1980, 209/78 έως 215/78 και 218/78, Van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 207, σκέψεις 133 και 135).

68 Όσον αφορά τον επηρεασμό του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης δεν απαιτεί οι διαπιστωθέντες περιορισμοί του ανταγωνισμού όντως να έχουν επηρεάσει αισθητά το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, αλλ' επιβάλλει απλώς και μόνον να αποδεικνύεται ότι ήσαν ικανοί να έχουν τέτοιο αποτέλεσμα (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1978, 19/77, Müller κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 47, σκέψη 15).

69 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διαπιστωθέντες περιορισμοί του ανταγωνισμού ήσαν ικανοί να εκτρέψουν τα εμπορικά ρεύματα από την κατεύθυνση που άλλως θα ακολουθούσαν (προαναφερθείσα απόφαση Van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 172). Πράγματι, οι συμπράξεις είχαν ως σκοπό να στεγανοποιήσουν τις αγορές και να επιτρέψουν τεχνητή αύξηση των τιμών σε κάθε μια από τις αγορές αυτές.

70 Εν όψει όλων των προηγουμένων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα, η οποία δεν αμφισβητεί ότι είχε παραστεί σε είκοσι τουλάχιστον συναντήσεις και ότι είχε συμμετάσχει σ' αυτές χωρίς να αποστασιοποιηθεί δημοσίως από το περιεχόμενό τους, προσχώρησε στις συμφωνίες και, ως εκ τούτου, παρέβη το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

71 Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

III — *Επί της γερμανικής αγοράς*

Προσβαλλόμενη πράξη

72 Με την Απόφαση (παράγραφος 147) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι είχε συμμετάσχει στις συμπράξεις επί της γερμανικής αγοράς που απέβλεπαν στην

τήρηση των τιμών που ίσχυαν στην αγορά αυτή. Με την Απόφαση προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι στις συμπράξεις αυτές είχαν συμμετάσχει, αφενός, η Boël/Trébos και η TFE/FBC και, αφετέρου, η BStG (παράγραφοι 153, 154 και 181 της Αποφάσεως).

Επιχειρήματα των διαδίκων

73 Η προσφεύγουσα αρνείται ότι είχε συμμετάσχει σε συμφωνία σχετική με τη γερμανική αγορά. Δέχεται ασφαλώς ότι κατά το 1985 πωλούσε στη Γερμανία σε τιμή που ίσχυε στην αγορά, δηλαδή στην τιμή που προέκυπτε από το καρτέλ, υποστηρίζει όμως ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρεί το γεγονός αυτό ως εναρμονισμένη πρακτική διότι η προσφεύγουσα δεν είχε κανένα συμφέρον να πωλεί σε τιμές μικρότερες των γερμανικών επειδή λειτουργούσε με πλήρη παραγωγική ικανότητα και, επομένως, δεν μπορούσε να ελπίζει σε αύξηση των πωλήσεων με μείωση των τιμών της. Επιπλέον, έπρεπε να αποφύγει κάθε κίνδυνο αντιποίνων εκ μέρους των Γερμανών παραγωγών και των γερμανικών αρχών. Όντως, οι αρχές αυτές είχαν τη δυνατότητα, βάσει της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1984, για παράταση του συστήματος επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 29, σ. 1), να υποβάλουν καταγγελία στην Επιτροπή κατά των εξαγωγέων οι οποίοι έθιγαν τα παραδοσιακά ρεύματα συναλλαγών.

74 Εξάλλου, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι το από 11 Ιανουαρίου 1984 τηλετύπημα του Peters, της Tréfilunion, προς τον Marie, επίσης της Tréfilunion (παρτ. 66 κοιν. αιτ., παράγραφοι 95 και 153 της Αποφάσεως), συνιστά απόδειξη της συμμετοχής της προσφεύγουσας σε συμφωνία επί των τιμών, καθόσον από το τηλετύπημα προκύπτει ότι η συνάντηση στην οποία αυτό αναφέρεται δεν κατέληξε στη σύναψη συμφωνίας.

75 Ως προς το σημείωμα της 24ης Απριλίου 1985 (παρτ. 112 κοιν. αιτ., παράγραφος 153 της Αποφάσεως), η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη μεμονωμένα, αλλά πρέπει να εξεταστεί σε συνάρτηση με το τηλετύπημα της 17ης Απριλίου 1985 (παρτ. 111 κοιν. αιτ., παράγραφος 153 της Αποφάσεως). Κατά την προσφεύγουσα, με το τηλετύπημα αυτό τέθηκαν υπό αμφισβήτηση ενώπιον των διευθυντικών στελεχών του ομίλου οι επαγγελματι-

κές ικανότητες των εμπορικών αντιπροσώπων της FBC, επειδή δεν πωλούσαν στην τιμή που επέτρεπε η αγορά. Αλλά, το πρόσωπο το οποίο υπογράφει το σημείωμα της 24ης Απριλίου 1985, προκειμένου να αποκαταστήσει την αξιοπιστία του ως πωλητή, διέψευδε το περιεχόμενο του τηλετυπήματος της 17ης Απριλίου 1985 και ισχυριζόταν ότι πωλούσε σε τιμές που ίσχυαν στην αγορά.

76 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η TFE/FBC είχε συμμετάσχει όντως στις συναντήσεις όπου ήσαν παρούσες οι γερμανικές επιχειρήσεις και όπου είχαν συζητηθεί οι τιμές πωλήσεως στη γερμανική αγορά.

77 Όσον αφορά το από 11 Ιανουαρίου 1984 τηλετύπημα, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το στοιχείο αυτό αποκαλύπτει την πραγματική συνεννόηση για τις τιμές που εφάρμοσαν οι Βέλγοι παραγωγοί στη γερμανική αγορά διότι επικαλούνται την εκ μέρους τους τήρηση των τιμών του καρτέλ στη γερμανική αγορά για να παραπονεθούν για τις τιμές που εφαρμόζουν στην Benelux οι Γερμανοί παραγωγοί.

78 Όσον αφορά το τηλετύπημα της 17ης Απριλίου 1985 και το σημείωμα της 24ης Απριλίου 1985, η Επιτροπή, απορρίπτοντας την εξήγηση της προσφεύγουσας, προβάλλει ότι είναι καθόλα ασύνηθες το να απευθύνεται κάποιος σε έναν ανταγωνιστή του για να του αναφέρει ότι ακολουθεί πολιτική η οποία τον οδηγεί στην καταστροφή και ότι μια τέτοια συμπεριφορά συνιστά συνεννόηση η οποία απαγορεύεται.

79 Η Επιτροπή θεωρεί ότι, εν όψει τέτοιων αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με την πραγματική συνεννόηση ως προς τις τιμές, οι προσπάθειες της προσφεύγουσας να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους είχε αυτήν ή εκείνη τη συμπεριφορά στην αγορά δεν επαρκούν για να αποδείξουν την έλλειψη παραβάσεως του άρθρου 85 της Συνθήκης.

80 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι σκέψεις που ανέπτυξε η προσφεύγουσα σχετικά με τον κίνδυνο αντιποίνων δεν μπορεί να γίνουν δεκτές καθόσον η απόφαση 234/84 της 31ης Ιανουαρίου 1984 έχει εφαρμογή μόνο στα προϊόντα που εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ, τα δε δομικά πλέγματα εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΟΚ.

81 Όσον αφορά τις εξηγήσεις της προσφεύγουσας ότι «δεν είχε κανένα συμφέρον να πωλεί σε τιμές χαμηλότερες από αυτές του καρτέλ», η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν πρόκειται για πειστική εξήγηση διότι οι φθηνότερες πωλήσεις συνιστούν προφανώς ένα μέσο για την αύξηση του μεριδίου της στην αγορά.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

82 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι καλώς η Επιτροπή, προκειμένου να αποδείξει τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σύμπραξη επί των τιμών στη γερμανική αγορά, χρησιμοποίησε το τηλετύπημα της 11ης Ιανουαρίου 1984 του Peters προς τον Marie (παρτ. 66 κοιν. αιτ., παράγραφοι 95 και 153 της Αποφάσεως), που περιλαμβάνει τα πρακτικά της συναντήσεως που πραγματοποιήθηκε στην Breda στις 5 Ιανουαρίου 1984, στην οποία είχαν παραστεί η προσφεύγουσα, η Boël/Trébos, η BStG, η Tréfilarbed, η Tréfilunion και άλλες ολλανδικές επιχειρήσεις. Το τηλετύπημα αυτό διευκρινίζει τα εξής: «Οι τακτικοί συμμετέχοντες ζητούν από τους εκπροσώπους της BStG να μη διαταράσσει την αγορά της Benelux με εξαγωγές σημαντικών ποσοτήτων σε πολύ χαμηλές τιμές. Υπερασπιζόμενοι εαυτούς οι Γερμανοί εξήγησαν ότι οι Βέλγοι (Boël και πλέον πρόσφατα Frère-Bourgeois) εξάγουν προς τη Γερμανία συγκρίσιμες ποσότητες. Οι Βέλγοι διευκρινίζουν ότι αυτοί τηρούν τις τιμές της γερμανικής αγοράς, πρέπει δε να γίνεται λόγος για ποσοστό της αγοράς και όχι για ποσότητες. Δεν αποφασίστηκε τίποτα το συγκεκριμένο.» Από το τηλετύπημα αυτό προκύπτει ότι, αν οι Βέλγοι παραγωγοί τηρούσαν τις τιμές της γερμανικής αγοράς, αυτό γινόταν ως αντιστάθμισμα για τον περιορισμό των εξαγωγών της BStG προς την Benelux και την εφαρμοζόμενη από αυτή κατώτατη τιμή στην αγορά.

83 Επίσης, καλώς η Επιτροπή παραπέμπει στο τηλετύπημα της 17ης Απριλίου 1985 (παρτ. 111 κοιν. αιτ.), που απέστειλε η γερμανική ένωση Walzstahlvereinigung στην Cockerill Sambre, για να επιβεβαιώσει την ανάλυσή της. Το τηλετύπημα αυτό αφορά τις «βελγικές παραδόσεις δομικών πλεγμάτων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας». Μ' αυτό προσάπτεται στην TFE, θυγατρική της Cockerill Sambre, ότι δεν τηρεί το γενικό επίπεδο των τιμών που

ισχύουν στη γερμανική αγορά (810 γερμανικά μάρκα ανά τόνο) προσφέροντας τιμή 770 γερμανικών μάρκων ανά τόνο. Η Cockerill Sambre παρακαλείται να επιστήσει την προσοχή της θυγατρικής της TFE «στη θετική εξέλιξη των τιμών στη γερμανική αγορά και να την παρακινήσει να έχει μεγαλύτερη πειθαρχία στο θέμα των τιμών».

84 Όσον αφορά τον κίνδυνο αντιποίνων που επικαλείται η προσφεύγουσα, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, όπως ορθώς προέβαλε η Επιτροπή, η απόφαση 234/84, της 31ης Ιανουαρίου 1984, εφαρμόζεται μόνο στα προϊόντα που εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο να πωλεί δομικά πλέγματα σε τιμές χαμηλότερες του καρτέλ.

85 Ως προς τον ισχυρισμό ότι δεν είχε κανένα συμφέρον να πωλεί σε χαμηλότερες τιμές επειδή λειτουργούσε με την πλήρη δυναμικότητά της, υπογραμμίζεται ότι ένα τέτοιο επιχείρημα προϋποθέτει ότι οι τιμές στη γερμανική αγορά ήταν λιγότερο υψηλές από τις ισχύουσες στις άλλες αγορές, πράγμα που δεν έχει αποδειχθεί. Πράγματι, η προσφεύγουσα θα μπορούσε, αν οι τιμές στη γερμανική αγορά ήσαν υψηλότερες από τις ισχύουσες στις άλλες αγορές και αν δεν υπήρχαν οι συμπράξεις, να μειώσει τις εξαγωγές της προς τα άλλα κράτη για να τις αναπροσανατολίσει προς τη γερμανική αγορά.

86 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι η προσφεύγουσα έχει συμμετάσχει στις συμπράξεις στη γερμανική αγορά που είχαν ως σκοπό την τήρηση των τιμών που ίσχυαν στην αγορά αυτή.

87 Ως εκ τούτου, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 17

I — *Επί της μη εξατομικεύσεως των κριτηρίων προσδιορισμού της βαρύτητας των παραβάσεων*

Επιχειρήματα των διαδίκων

88 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αφενός, επιβάλλοντας ενιαίο πρόστιμο για τρεις χωριστές παραβάσεις, η Επιτροπή τη στέρησε από τη δυνατότητα να κρίνει το βάσιμο της Αποφάσεως ως προς τη βαρύτητα και τη διάρκεια των παραβάσεων. Προσθέτει ότι, κατά την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, Musique diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 1825), το ενιαίο πρόστιμο δικαιολογείται όταν οι διάφορες παραβάσεις μπορούν να θεωρηθούν ως μία μόνο παράβαση, αλλά μια τέτοια προσέγγιση παύει να είναι κατάλληλη όταν πρόκειται, όπως στην παρούσα υπόθεση, για σύνολο διαφορετικών συμπράξεων και με διαφορετικούς συμμετέχοντες, όπως διαλαμβάνεται στην ίδια την Απόφαση, παράγραφος 22. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή παρέβη έτσι την υποχρέωση αιτιολογίας που υπέχει από το άρθρο 190 της Συνθήκης.

89 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφετέρου, ότι με την Απόφαση δεν λήφθηκαν υπόψη τα ειδικά χαρακτηριστικά της συμπεριφοράς κάθε ενδιαφερόμενης επιχειρήσεως και, ειδικότερα, της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας. Με το άρθρο 1 της Αποφάσεως δημιουργείται ένα αμάλγαμα μεταξύ του συνόλου των παραβάσεων χωρίς καν να γίνεται διάκριση της ειδικής φύσεως, της διάρκειας και των ειδικών χαρακτηριστικών της συμμετοχής κάθε επιχειρήσεως. Ειδικότερα, προβάλλει ότι η Επιτροπή δεν διευκρίνισε τη διάρκεια της συμμετοχής της προσφεύγουσας στις συμπράξεις για τη γαλλική αγορά κατά το 1983-1984 ούτε σε εκείνες για τη γερμανική αγορά. Τέλος, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι το γεγονός και μόνον ότι της επιβάλλεται πρόστιμο που αντιπροσωπεύει ένα ποσοστό του κύκλου εργασιών της στο οικείο προϊόν, μικρότερο από εκείνο που λήφθηκε ως βάση για τις άλλες επιχειρήσεις, δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι λήφθηκε υπόψη το σύνολο των σχετικών με την προσφεύγουσα ελαφρυντικών περιστάσεων.

90 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι δεν επέβαλε ενιαίο πρόστιμο για τρεις διαφορετικές παραβάσεις, διότι δεν πρόκειται για χωριστές συμπράξεις αλλά, όπως διαλαμβάνεται στην παράγραφο 22 της Αποφάσεως, για ένα σύνολο συμπράξεων οι οποίες, συνδυαζόμενες μεταξύ τους, είχαν ως αποτέλεσμα τη ρύθμιση σημαντικού τμήματος της κοινής αγοράς. Συγκεκριμένα, οι επιχειρήσεις συμμετείχαν συγχρόνως σε πολλές συμπράξεις σε επιμέρους χωριστές γεωγραφικές αγορές, ώστε το αποτέλεσμα, σε συγκεκριμένη στιγμή, ήταν η στεγανοποίηση της αγοράς της Κοινότητας. Έτσι, το 1984 η TFE/FBC συμμετείχε συγχρόνως σε σύμπραξη στη γαλλική αγορά, σε σύμπραξη στην αγορά της Benelux και σε σύμπραξη στη γερμανική αγορά. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η αναφορά στην απόφαση Musique diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής δεν προσφέρει καμιά βοήθεια στην προσφεύγουσα καθόσον το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί της υποθέσεως αυτής «χωρίς να εξετάσει την ύπαρξη ενδεχομένως κοινοτικών νομικών αρχών σχετικά με τη σώρευση προστίμων επί συρροής διαφόρων χωριστών παραβάσεων».

91 Η Επιτροπή προβάλλει ότι ανέφερε ποια ήταν η διάρκεια και η βαρύτητα για κάθε παράβαση. Όσον αφορά τη διάρκεια, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι στην Απόφαση εκτίθεται σαφώς η διάρκεια της συμμετοχής της προσφεύγουσας στις διάφορες συμπράξεις. Η Επιτροπή προσθέτει ότι έλαβε πλήρως υπόψη τις ειδικές περιστάσεις της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας με τις παραγράφους 200 επ. της Αποφάσεως. Γι' αυτό, λαμβάνοντας υπόψη όλους αυτούς τους παράγοντες, επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο ανερχόμενο σε 2,5 % του κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε στην οικεία αγορά (δομικά πλέγματα στην «Κοινότητα των έξι»), ενώ για ορισμένους άλλους συμμετέχοντες στη σύμπραξη το ποσοστό που λήφθηκε υπόψη ανερχόταν σε 3, 3, 15 ή ακόμη 3,6 %.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

92 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλλει ενιαίο πρόστιμο για διαφορετικές παραβάσεις (βλ., συναφώς, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, που παρατέ-

θηκε ήδη, της 14ης Φεβρουαρίου 1978, 27/76, United Brands κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 75, και Musique diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, που παρατέθηκε ήδη), κατά μείζονα λόγο όταν, όπως εν προκειμένω, οι παραβάσεις που διαπιστώνονται με την Απόφαση είχαν ως αντικείμενο την ίδια παράνομη συμπεριφορά στις διάφορες αγορές, κυρίως τον καθορισμό τιμών και ποσοστώσεων και την ανταλλαγή πληροφοριών, οι δε μετέχοντες στις παραβάσεις αυτές ήσαν, σε μεγάλο βαθμό, οι ίδιες επιχειρήσεις. Συναφώς, δεν μπορεί να αγνοείται το γεγονός ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε, σε δεδομένη στιγμή, σε συμπράξεις πολλών αγορών όπως είναι η γαλλική αγορά, η γερμανική αγορά και η αγορά της Benelux.

93 Υπογραμμίζεται, εξάλλου, ότι το γεγονός ότι επιβλήθηκε ενιαίο πρόστιμο δεν στέρησε την προσφεύγουσα από τη δυνατότητα να κρίνει αν η Επιτροπή ορθώς εκτίμησε τη βαρύτητα και τη διάρκεια των παραβάσεων. Πράγματι, η προσφεύγουσα ερμηνεύει την Απόφαση κατά τρόπο που απομονώνει τεχνητά ένα μέρος της, ενώ, εφόσον η Απόφαση αποτελεί ένα σύνολο, κάθε ένα από τα μέρη της πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως των άλλων. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Απόφαση, λαμβανόμενη ως σύνολο, παρέσχε στην προσφεύγουσα τις αναγκαίες ενδείξεις για να πληροφορηθεί τις διάφορες παραβάσεις που της είχαν προσαφθεί και τις ειδικές περιστάσεις της συμπεριφοράς της και, ειδικότερα, τα στοιχεία που αφορούσαν τη διάρκεια της συμμετοχής της στις διάφορες παραβάσεις.

94 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε στοιχεία για να υποστηρίξει ότι, εν όψει της διάρκειας και της ειδικής βαρύτητας των παραβάσεων που της προσάπτονται, η Απόφαση δεν λαμβάνει επαρκώς υπόψη το σύνολο των ελαφρυντικών περιστάσεων που υπάρχουν για την προσφεύγουσα σε σχέση με τις άλλες επιχειρήσεις που τιμωρούνται με την Απόφαση. Αντιθέτως, υπενθυμίζεται ότι, με τις γραπτές της απαντήσεις στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή ανέφερε ότι στην προσφεύγουσα αναγνωρίστηκαν ελαφρυντικές περιστάσεις επειδή η συμμετοχή της στις παραβάσεις περιορίστηκε στις δραστηριότητες που την ενδιέφεραν.

95 Ως εκ τούτου, η αιτίαση της προσφεύγουσα πρέπει να απορριφθεί κατά το μέτρο που το περιεχόμενό της υπερβαίνει το περιεχόμενο του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

II — *Επί του σφάλματος όσον αφορά την επιλογή του κύκλου εργασιών που λήφθηκε ως βάση για τον προσδιορισμό του ύψους του προστίμου*

Επιχειρήματα των διαδίκων

96 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί το γεγονός ότι, για τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου που της επιβλήθηκε, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τον κύκλο εργασιών της προσφεύγουσας στα δομικά πλέγματα. Συγκεκριμένα, σημαντικό μέρος του κύκλου εργασιών της πραγματοποιείται από την πώληση δομικών πλεγμάτων βάσει σχεδίων τα οποία, από τη φύση τους, δεν μπορούν να είναι αντικείμενο συμπράξεως και, επομένως, δεν έπρεπε να υπολογιστούν στον κύκλο εργασιών της που αφορούσε τα προϊόντα τα οποία υπήρξαν αντικείμενο των συμπράξεων. Μη λαμβάνοντας υπόψη το στοιχείο αυτό, η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη εκτίμηση σε σχέση με τα πρόστιμα που επέβαλε στις άλλες επιχειρήσεις.

97 Η Επιτροπή απαντά ότι έλαβε υπόψη μόνον τον κύκλο εργασιών που αφορούσε τα δομικά πλέγματα ενώ, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (προαναφερθείσα απόφαση Musique diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής και απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 1990, C-279/87, Tipp-Ex κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-261, σκέψη 39), μπορούσε να λάβει υπόψη τον συνολικό κύκλο εργασιών της επιχειρήσεως. Εφόσον επέλεξε να λάβει ως βάση τον κύκλο εργασιών που αφορούσε το οικείο προϊόν, η Επιτροπή δεν έπρεπε να αποκλείσει από αυτό το μερίδιο που αφορούσε τα δομικά πλέγματα βάσει σχεδίων. Πράγματι, αυτά τα τελευταία, έστω και αν αποτελούν μια επιμέρους αγορά εντός της αγοράς των δομικών πλεγμάτων, ωστόσο δεν συνιστούν ξεχωριστή αγορά (παράγραφος 3 της Αποφάσεως).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

98 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι καλώς καθορίστηκε με την Απόφαση το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα λαμβάνοντας υπόψη τον

κύκλο εργασιών της προσφεύγουσας για το σύνολο των δομικών πλεγμάτων, περιλαμβανομένων και των δομικών πλεγμάτων βάσει σχεδίων, κατά το μέτρο που αυτός ο κύκλος εργασιών παρέχει μια ένδειξη για το μέγεθος της παραβάσεως (προαναφερθείσα απόφαση Musique diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 121). Πράγματι, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η παράβαση έπρεπε να έχει και είχε επίπτωση επί των τιμών των δομικών πλεγμάτων βάσει σχεδίου, τα οποία δεν ανήκουν σε ξεχωριστή αγορά από εκείνην των άλλων δομικών πλεγμάτων.

99 Ως εκ τούτου, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

100 Επειδή η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε σύμπραξη που είχε ως αντικείμενο τον περιορισμό των γερμανικών εξαγωγών προς την Benelux, το Πρωτοδικείο θεωρεί, δυνάμει της πλήρους δικαιοδοσίας που διαθέτει, ότι το ύψος του προστίμου των 315 000 ECU που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα πρέπει να μειωθεί κατά ένα πέμπτο και να καθοριστεί σε 252 000 ECU.

Επί των δικαστικών εξόδων

101 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εάν υπάρχει σχετικό αίτημα. Ωστόσο, κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Εφόσον η προσφυγή έγινε εν μέρει δεκτή και οι διάδικοι ζήτησαν να καταδικαστεί ο αντίδικός τους στα δικαστικά έξοδα, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι προβαίνει σε ορθή εκτίμηση των περιστάσεων της υποθέσεως αποφασίζοντας ότι η προσφεύγουσα θα φέρει τα έξοδά της, καθώς και τρία πέμπτα των εξόδων της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει το άρθρο 1 της Αποφάσεως 89/115/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα), καθόσον δέχεται τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε σύμπραξη η οποία είχε ως αντικείμενο τον περιορισμό των γερμανικών εξαγωγών προς τις χώρες της Benelux.

2) Καθορίζει σε 252 000 ECU το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με το άρθρο 3 της αποφάσεως αυτής.

3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

4) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα τρία πέμπτα των εξόδων της Επιτροπής.

5) Η Επιτροπή φέρει τα δύο πέμπτα των δικαστικών της εξόδων.

Kirschner Bellamy Vesterdorf

García-Valdecasas Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Απριλίου 1995.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

H. Kirschner

Ιστορικό ..... II - 950

Διαδικασία ..... II - 956

Αιτήματα των διαδίκων ..... II - 957

Επί της ουσίας ..... II - 957

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1 της Συνθήκης: Η απόδειξη των συμπράξεων ..... II - 958

I — Επί της γαλλικής αγοράς ..... II - 958

A — Για την περίοδο 1981-1982 ..... II - 958

Προσβαλλόμενη πράξη ..... II - 958

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 958

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 960

B — Για την περίοδο 1983-1984 ..... II - 962

Προσβαλλόμενη πράξη ..... II - 962

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 962

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 964

II — Επί της αγοράς της Benelux ..... II - 967

A — Οι συμπράξεις επί των ποσοστώσεων ..... II - 967

Προσβαλλόμενη πράξη ..... II - 967

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 968

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 969

B — Οι συμπράξεις επί των τιμών ..... II - 970

Προσβαλλόμενη πράξη ..... II - 970

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 970

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 972

III — Επί της γερμανικής αγοράς ..... II - 973

Προσβαλλόμενη πράξη ..... II - 973

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 974

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 976

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 17 ... II - 978

I — Επί της μη εξατομικεύσεως των κριτηρίων προσδιορισμού της βαρύτητας των παραβάσεων ... II - 978

Επιχειρήματα των διαδίκων ... II - 978

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ... II - 979

II — Επί του σφάλματος όσον αφορά την επιλογή του κύκλου εργασιών που λήφθηκε ως βάση για τον προσδιορισμό του ύψους του προστίμου ... II - 981

Επιχειρήματα των διαδίκων ... II - 981

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ... II - 981

Επί των δικαστικών εξόδων ... II - 982